

sme tady!“ oznámil tatínek a protáhl se střechou Brambůrky.

99 Brambůrka je fiat veterán a má ve střeše takovou díru, která se dá přikrýt kusem gumy, když zrovna prší. Maminka nedůvěřivě vykoukla z okna na zarostlou náves: „Jsi si tím opravdu jistý?“

„No, moc obydleně to tu nevypadá, asi jsou všichni v práci.“ Vysoukali jsme se ven. Má sestra Klára si zklamaně prohlížela rezavou roletu, kterou byla zakryta jediná výkladní skříň široko daleko. Nad roletou bylo napsáno: Obchod koloniálním zbožím. Celý obchod nebyl větší než běžná trafika a povážlivě se nakláněl k jedné straně.

„Tadeáši!“ ozval se hluboký hlas za mými zády.

Otočil jsem se. Před zuboženými vraty jednoho stavení ležel v trávě velký bleděmodrý pes. Na očích měl malé brejličky s takovými těmi drátěnými obroučkami. Před psem bylo v trávě cosi, co vypadalo jako otevřená kniha. Ohlédl jsem se na maminku a tatínka. Něco studovali na opuštěné autobusové zastávce. Sestra hrabošila v autě.

„Pojď blíž a neboj se,“ řekl pes.

„Ty mě znáš?“

„Neznám nikoho, koho bych neznal.“

Ta odpověď mi přišla trochu podivná, a tak jsem mlčky čekal, co bude dál.

„Jdete nahoru na hrad?“ zajímal se pes.

„Ano, tatínek se dohodl s panem Schwarzwaldem, kterému to tam patří, že budeme tenhle měsíc na hradě bydlet a taky koncertovat. Tatínek vyrábí kopie středověkých hudebních nástrojů a oba na ně s maminkou hrají a sestra hra-

je na flétnu a já budu hrát na tamburínu a vybírat od turistů peníze a všichni zpíváme a pan Schwarzwald má u nás v ulici drogerii a je hrabě a sem už nejedí, protože je starý a je to moc daleko a...“

„No, mě by na hrad nikdo nedostal,“ přerušil mě pes. „Tedy v noci by mě tam nikdo nedostal,“ dodal, sklopil knihu a zmizel za bránou statku.

„Moc velký provoz tu není,“ konstatoval tatínek, když si prohlédl jízdní řád.

„Zdá se, tatínku, že jsme v naprosté pustině. Tak ti nevím, jak dostaneme každý pátek a sobotu na hrad nějaké diváky,“ pravila maminka.

Nevypadala však, že by jí to nějak vadilo. Je zvyklá na dobrodružný život s tatínkem, a tak se spíš potěšeně rozhlížela po okolních kopcích.

„Hned zítra vezmu Brambůrku, objednu okolní vesnice a vylepím plakáty. Tamhle za kopcem je chatová oblast a taky nějaká rekreační střediska. Diváků bude dost,“ ujistil nás tatínek a začal z auta vyndávat zavazadla.

Na hrad jsme museli pěšky. Nevedla tam žádná cesta, po které by se Brambůrka vyškrábala. Ono se vlastně nedá říct, že by tam vůbec vedla nějaká cesta. Uprostřed návsi byl starý rozviklaný sloup a na něm dřevěná tabulka s červenou značkou a nápisem „Hrad“. Šipka ukazovala na kopec. Mezi stromy na vrcholu prosvítala nějaká střecha.

„Uvidíte, že to bude dobrodružství,“ povzbuzoval nás tatínek, když obtěžkán zavazadly, která obsahovala převážně hudební nástroje, vstoupil do hustých kopřiv na kraji lesa.

„To nepochybně,“ otrásla se Klára a obrátila oči v sloup.

Kláře je čtrnáct. Je tedy o tři roky starší než já. Někdy se nemohu zbavit dojmu, že jí chybí nadšení.

Zato maminka prohlásila, že už se těší, až si pořádně popálí kolena od kopřiv. Je to prý zdravé na revma.